

O romanu *Uroboros*
Prof. Mariela Marković

Roman *Uroboros* je, kao što možda neki od vas znaju, s obzirom na to da znaju biografiju autora, drugi roman Vinka Rožića i kao što sam čula u razgovoru s njim, drugi nastavak zamišljene trilogije.

Kako ja nisam imala priliku pročitati prvi dio, onda ne znam u kojoj mjeri se ovaj roman nastavlja na prethodni, ali s obzirom na to da se tijekom čitanja to nisam niti pitala, zaključujem da svaki od tri dijela čine posve zasebnu cjelinu, a njihovu povezanost ćemo vjerojatno otkriti negdje pri kraju tog zamišljenog, možda već započetog, ili dovršenog, ali svakako još neobjavljenog trećeg dijela. Pretpostavku o toj povezanosti na kraju trilogije, izvodim iz tehnike pripovijedanja koju autor koristi tijekom ovog romana. Naime, Vinko se koristi jednom zanimljivom pripovjednom tehnikom koja je više svojstvena filmovima nego romanima, odnosno pisanim djelima.

Moja prva asocijacija stvorena nakon pročitanih prvih poglavlja bio je Altman, odnosno njegov način režiranja, odnosno montiranja filmova. Ono što je Robert Altman svojim filmom *Kratki rezovi*, uveo u filmski svijet, a su to prihvatili i drugi redatelji, stvarajući pritom zanimljive, napete filmove, filmove koji od nas gledatelja očekuju potpunu predanost jer pokušavamo i sami složiti kockice prije nego li nam se rješenje ponudi, primijenio je i Vinko Rožić u svom romanu.

Poglavlja ovog romana su kratki filmski rezovi, u svakom od njih otkriva se po jedna slika, jedna zasebna priča. U tim kratkim poglavljima pratimo, rekla bih, četiri priče četiriju likova, od kojih za samo dva lika, Crnog i Vinka, znamo da se poznaju i da su im životi isprepleteni.

Poglavlja romana su zapravo samo isječki iz svakodnevice likova koje onda postupno slažemo u jednu sliku o njihovim životima. Autor vješto u svakom sljedećem poglavlju nadodaje nove pojedinosti koje onda čitatelju pomažu da iščekujući, sam polako slaže kockice, kako bi pred sam kraj romana zapravo sve priče povezao i kako bi dobio cjelovitu sliku romana, ali ujedno i cjelovitu sliku života nekih likova. A likovima na neki način baš to i nedostaje da bi bili sretni i potpuni, nedostaju im neke kockice, neke slike iz vlastitog života da bi shvatili gdje ih je život zapravo doveo i kamo dalje s njim krenuti.

O čemu zapravo roman govori? Ja bih rekla o potrazi za blagom. Jer u romanu se događa i stvarna potraga za blagom, odnosno potraga za tajnom templara, u kojoj imamo sve što takva potraga pretpostavlja- tajni dnevnik, mape, putovanje, tajne agente, špilju i iskopavanje blaga. Međutim, istovremeno se događa i potraga za blagom u onom prenesenom smislu, koja je zapravo ona koja je prava i potrebna, a to je potraga za smislom života, potraga za ljubavlju, jedinstvom s drugim, potraga za obitelji i za srećom.

Poigravši se tematikom tajne templara, pa i alkemijskim simbolom uroborosa u samom naslovu, autor na neki način svom romanu daje još veću dozu intrigantnosti i tajanstvenosti. Dakle, alkemijska potraga za Kamenom mudraca u ovom romanu dolazi do izražaja u tome što svaki od likova traži neko svoje izgubljeno blago, neku neobjašnjenu, izgubljenu, neprežaljenu prošlost i zbog toga nedorečenu budućnost. Kad likovi romana pronađu to blago, kad objasne sebi život i nađu put prema sretnijoj budućnosti, dogodi im se saznanje da je potraga za ovim pravim (ili nepravim) blagom- templarskim blagom, zapravo uzaludna, da se nekad davno netko poigrao ljudskom maštom i na taj se način narugao likovima, upozoravajući ih da se ne bave potragom za onim što je ionako samo mit, već da se okrenu svojim životima i tu pronađu blago, sreću i bogatstvo.

A onda opet u zadnjem poglavlju svojevrsno iznenađenje u kojem se pitamo nije li se netko pretvarao da se ruga s likovima koji traže tajnu templara, ne bi li ih zapravo samo odvratio od potrage. S tim pitanjem zapravo i završava roman i očito otvara mjesto novom, nadolazećem, romanu.

Dakle, ovo je roman o potrazi, o traženju smisla, blaga, o otkrivanju što je zapravo sreća i bogatstvo u životu, ovo je roman o čovjeku koji se pokušava uvijek podići, izdići, obnoviti. Zato i simbolika uroborosa, zmije koji jede vlastiti rep, simbola vječnosti, obnavljanja i jedinstva zapravo. I sama tehnika pripovijedanja, o kojoj sam na početku govorila, onda dobiva još jedan novi smisao, poglavlja se nižu bez nekog očiglednog reda, da bi se na kraju sva sjedinila u jednu, od početka, povezanu priču. A zadnje poglavlja postavljanjem pitanja umjesto davanja odgovora, je opet dokaz kako je potraga vječna i kako joj nema kraja, ona se nastavlja, odnosno nastaviti će se u sljedećem romanu.

Autor je postmodernistički, vješto spojio neke priče i simbole koji su na neki način uvijek tajnoviti i intrigantni. Spojio je intimne priče svojih junaka s pričom o templarskoj tajni, povezavši sve sa simbolom alkemije, koja ja sama po sebi zanimljiva i nedokučiva, a poučava nas da je sve jedno i tome kako u sebi vidjeti smisao i najvrjednije blago, kako bi nas zapravo naveo na razmišljanje o tome gdje gledamo, što gledamo i propuštamo li ono što je bitno, a što nam je zapravo u blizini, ali i kako bi nas naveo na razmišljanje da možda na kraju ipak stvari i nisu onakve kakvim nam se često čine.